

На основу члана 142. и члана 144. став 1. Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", бр. 79/05, 81/05-исправка, 83/05-исправка, 64/07, 67/07-исправка, 116/08, 104/09, 99/14, 95/18, 157/20 и 142/22), Жалбена комисија Владе – Веће у саставу: Веселин Лекић, председник већа, Драгана Зарић и Жељко Чургуз, чланови Већа, на својој седници од 12. јула 2023. године, одлучујући по жалби Зорана Живковића, полицијског службеника у Министарству унутрашњих послова, изјављеној преко пуномоћника Владимира П. Радовановића, адвоката из Пожеге, Краља Александра број 18/2 на Решење Министарства унутрашњих послова, Дирекције полиције, 03 број: 8929/22-2 од 07. априла 2023. године, у предмету: трајни премештај на друго радно место, донела је

РЕШЕЊЕ

1. УСВАЈА СЕ ЖАЛБА Зорана Живковића, полицијског службеника у Министарству унутрашњих послова, и поништава се Решење Министарства унутрашњих послова, Дирекције полиције, 8929/22-2 од 07. априла 2023. године.

2. Предмет се враћа првостепеном органу, Министарству унутрашњих послова, Дирекцији полиције – **на поновни поступак.**

Образложење

Првостепени орган, Министарство унутрашњих послова, Дирекција полиције, донео је у поновном поступку Решење 03 број: 8929/22-2 од 07. априла 2023. године, којим је одлучио да водника полиције Зорана Живковића, запосленог у Министарству унутрашњих послова на радном месту жандарм II (ОСЛ) у 3. воду у 5. чети опште намене у Одреду Жандармерије у Београду, у Жандармерији, **трајно премести** на радно место полицајац I (ОСЛ) у Полицијској испостави Борча у Полицијској станици Палилула, у Полицијској управи за град Београд, утврђено под редним бројем 03.15.19.3.8 Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова Инт. 01 број 4685/18-13 од 13. јуна 2018. године, са изменама и допунама, у свом чину (став један диспозитива ожалбеног решења); утврдио укупни коефицијент плате у висини од 1,814 и то основни коефицијент 1,132, коефицијент категоризације организационе јединице 0,390, подкоефицијент чина/звања 0,117, подкоефицијент организације радног времена 0,145 и подкоефицијент категорије бенефиције 0,030 и да именовани, даном коначности решења, остварује затечену основну плату радног места на које се премешта, достигнуту применом обрачунске методе за усклађивање, сагласно члану 187в Закона о полицији. Усклађивање плате вршити применом обрачунске методе за усклађивање, применом обрачунске методе за усклађивање, сагласно члану 187б Закона о полицији; (став други диспозитива решења); усваја се захтев за накату трошкова за ангажовање пуномоћника Ђорђа Шекуларца и Синише Лилића, адвоката из Београда, у износу од 33.000,00 динара (став трећи диспозитива решења).

Незадовољан наведеним првостепеним решењем Зоран Живковић, изјавио је жалбу која је у Жалбеној комисији Владе примљена дана 04. јула 2023. године.

У изјављеној жалби именовани ожалбено решење решење побија из свих законских разлога; да је ожалбено решење захваћено повредом одредаба члана 141. став

4. Закона о општем управном поступку, из разлога што решење не садржи потпис овлашћеног службеног лица већ је уместо њега стављен факсимил, те како је решење о трајном премештају државног службеника, то исто не представља типско решење; поред наведеног ожалбено решење је донето од стране неовлашћеног лица, јер је исто донео помоћник директора полиције на основу овлашћења министра, те да је руководилац у смислу члана 2. Закона о државним службеницима државни службеник, а не министар, па је овлашћење за одлучивање могао дати само директор полиције; да ожалбено решење не садржи образложење разлога о одлучним чињеницама и доказима на основу којих је донета мериторна одлука о трајном премештају и да је идентичне садржине као и претходно решење; да су разлози који се наводе у образложењу крајње дискутабилни и у својој укупности представљају једну појмовну апстракцију. Предлаже да Жалбена комисија Владе поништи ожалбено решење и предмет врати првостепеном органу на поновни поступак и одлучивање, као и захтев за наканду трошкова за састав ове жалбе у износу од 33.000,00 динара.

Првостепени орган, Министарство унутрашњих послова, Сектор за људске ресурсе, Одељење за радно-правне послове, својим актом 08.6-117-878/23 од 29. јуна 2023. године, доставио је Жалбеној комисији Владе жалбу Зорана Живковића, са списима предмета, уз изјашњење да је жалба благовремена, допуштена и изјављена од стране овлашћеног лица и да су разлози за доношење побијаног решења садржани у образложењу истог, уз понављање садржине првостепеног ожалбеног решења – са оценом да је жалба Зорана Живковића неоснована и да је треба одбити из разлога наведених у образложењу оспореног решења и потврдити то решење.

Разматрајући жалбу, ожалбено решење, списе предмета, прописе на којима је засновано ожалбено решење и поступак у коме је то решење донето Жалбена комисија Владе – Веће утврдило је следеће:

Законом о полицији („Сл. гласник РС“, бр. 6/16, 24/18 и 87/18), прописано је да ако тим законом, прописима донетим на основу тог закона и посебним колективним уговором за полицијске службенике није другачије прописано, на права и дужности, рад и радне односе полицијских службеника, примењују се прописи о државним службеницима и посебан колективни уговор закључен у складу са тим прописима, општи прописи о раду и закон којим се уређује општи управни поступак (члан 250.).

С тим у вези на опште право на изјављивање жалбе, надлежни орган, рокове и допуштеност жалбе на решење којим се одлучује о правима и дужностима полицијских службеника непосредно се, осим за посебности које су уређене Законом о полицији, примењује Закон о државним службеницима.

Првостепени орган правилно је утврдио да је изјављена жалба благовремена, допуштена и изјављена од овлашћеног лица, те је ова Комисија – Веће, у својству надлежног другостепеног органа, предмет узела у разматрање и одлучивање.

У поступку оцене законитости првостепеног акта, односно Решења Министарства унутрашњих послова, Дирекције полиције, 03 број: 8929/22-2 од 07. априла 2023. године утврђено је да је жалба Зорана Живковића, основана.

Законом о полицији, прописано је: да се запослени може преместити без интерног конкурса у случају кад не остварује базичне компетенције потребне за рад на радном месту на којем је распоређен или не постиже задовољавајуће резултате рада, чија су мерила прописана актом о оцењивању запослених (члан 196. став 2. тачка 4.); да се наведени премештај врши на радно место за које је предвиђено исто звање/чин, степен и

врста образовања коју запослени има у тренутку премештаја, а уколико не постоји упражњено радно место, премештај се врши на основу степена и врсте образовања на радно место за које је предвиђено једно звање/чин ниже од звања/чина које запослени има, а на образложени предлог надлежног руководиоца (члан 196. став 5.); да се запослени у Министарству може трајно преместити на друго одговарајуће радно место и без његове сагласности у случају да се премештај врши на радно место у саставу полицијске управе где запослени ради или полицијске управе чија територијална надлежност обухвата место пребивалишта запосленог (члан 197. став 2.); да се рад запослених у Министарству оцењује годишње, у два циклуса са једном закључном оценом (члан 167. став 1); да позитивне оцене јесу "довољан - 2", "добар - 3", "истиче се - 4" и "нарочито се истиче - 5", а негативна оцена је "недовољан - 1"; да се каријерно напредовање може остварити на основу трогодишње просечне оцене која не може бити нижа од "истиче се - 4".

Поред наведеног, а у вези са правилношћу примене материјалног права у овој управној ствари утврђено је и то да је услов за трајни премештај на друго радно место, сагласно члану 196. став 2. тачка 4.) Закона о полицији, између осталог, то да се запослени трајно премешта кад не остварује базичне компетенције потребне за рад на радном месту на којем је распоређен или не постиже задовољавајуће резултате рада, чија су мерила прописана актом о оцењивању запослених.

Уредбом о оцењивању полицијских службеника и других запослених у Министарству унутрашњих послова („Службени гласник РС“, број 17/17), која се примењивала у периоду оцењивања који је послужио као основ за одређивање оцене рада запосленог за 2019. годину, било је прописано: да је оцењивање основ за праћење и унапређење резултата рада запослених у Министарству, каријерни развој и напредовање, а у сврху остваривања стратешких циљева и планова Министарства (члан 2.); да на почетку сваког циклуса оцењивања оцењивач упознаје запослене са планским документима Министарства и очекиваним резултатима организационе јединице (члан 11. став 1.); да је оцењивач дужан да током циклуса оцењивања континуирано прати рад запосленог који се оцењује (члан 12.); да на крају циклуса за оцењивање оцењивач попуњава образац за оцењивање запосленог (члан 13. став 1.) и да се у образац за оцењивање уноси оцена и коментари који су од значаја за предложену оцену (члан 13. став 2.); да оцењивач на крају сваког циклуса оцењивања обавља разговор са запосленима чији рад оцењује (члан 15. став 1.) и да у току разговора оцењивач упознаје запосленог са оценом и унетим коментарима и заједнички утврђују, уколико је потребно, активности и временске рокове за унапређење компетенција и резултата рада запосленог (члан 15. став 2.).

Решењем Жалбене комисије Владе, број 112-01-357/2022-01 од 21. децембра 2022. године поништено је првостепено решење 03 број: 8929/22 од 19. јула 2022. године и предмет враћен на поновни поступак и одлучивање, будући да је ова Комисија оценила да, првостепени орган није у потпуности и прецизно образложио своје решење тако да државни службеник о чијим правима је одлучивао добије неопходне информације о чињеничном и правном основу који упућују на садржину диспозитива првостепеног решења, односно првостепени орган је, по оцени ове комисије – већа, пропустио да у потпуности утврди одлучне чињенице и да их образложи на начин да се у поступку контроле законитости првостепеног решења може утврдити да ли су постојале и које су то чињенице које упућују на то су испуњени прописани услови за

трајни премештај жалиоца на друго радно место, а пре свега то да именовани није остварио базичне компетенције и задовољавајуће резултате рада, чија су мерила прописана актом о оцењивању запослених, односно није остварио планиране резултате рада из делокруга своје надлежности, односно описа послова радног места.

Поступајући у извршењу решења Жалбене комисије Владе, првостепени орган је у поновном поступку донео решење 03 број: 8929/22-2 од 07. априла 2023. године, којим су делимично отклоњени недостаци на које је указано решењем Жалбене комисије Владе број 112-01-357/2022-01 од 21. децембра 2022. године и тим решењем именованог поново трајно преместио са даном коначности решења на радно место полицајац I (ОСЛ) у Полицијској испостави Борча у Полицијској станици Палилула, у Полицијској управи за град Београд, утврђено под редним бројем 03.15.19.3.8 Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова Инт. 01 број 4685/18-13 од 13. јуна 2018. године, са изменама и допунама, у свом чину, уз обрзложење да је трајни премештај извршен, с обзиром да именовани није задовољио базичне компетенције потребне за рад на радном месту на којем је распоређен и није постигао задовољавајуће резултате рада. С обзиром на овакво образложење ожалбеног решења, ова Комисија – Веће је утврдило да првостепени орган није у свему поступио на налогу Жалбене комисије Владе и дао истоветене разлоге из решења претходна решења о трајном премештају именованог, којим је поништено и предмет враћен на поновни поступак и одлучивање, како се то основано указује у жалби. Наиме, првостепени орган у образложењу решења, поново није дао јасне, довољне и аргументоване правне разлоге за његово доношење, нити је исте образложио и поткрепио потпуно и правилно утврђеним чињеницама. Поред наведеног, првостепени орган се није изјаснио о сви наводима у жалби чиме је повредио одредбу члана 166. Закона о општем управном поступку.

Дакле, првостепени орган, по оцени ове комисије – већа, дужан је да у поновном поступку утврди све одлучне чињенице за доношење правилног решења, будући је то пропустио да уради приликом доношења ожалбеног решења, а пре свега оне које су наведене у претходном ставу овог решења и да, након тога одлучи о радноправном статусу жалиоца – руководећи се при томе у овом решењу садржаним правним схватањима и ставовима ове комисије – већа.

Поводом навода у жалби да је ожалбено решење захваћено повредом одредаба члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку из разлога што решење не садржи потпис овлашћеног службеног лица већ је уместо њега стављен факсимил, те како је решење о трајном премештају државног службеника, то исто не представља типско решење, ово веће је исте оценило да нису од утицаја на другачије одлучивање, будући да је првостепени орган у свом изјашњењу навео да је решење које је уручено жалиоцу потписано од стране помоћника директора полиције и у случају да жалилац сматра да је на решењу факсимил, исти може ангажовати вештака, ради утврђивања аутентичности потписа.

У вези са наводима да је ожалбено решење донето од стране неовлашћеног лица, јер је исто донео помоћник директора полиције на основу овлашћења министра, те да је руководилац у смислу члана 2. Закона о државним службеницима државни службеник, а не министар, па је овлашћење за одлучивање могао дати само директор полиције, ово веће је исте оценило као неосноване, с обзиром да је овлашћење министра 01 број 123/22-7 од 27.10.2022. године издато на основу чл. 23.став

2. и члана 140. Закона о државним службеницима, којим је прописано изворно овлашћење руководиоца да одлучује о правима и дужностима државног службеника, као и преношење таквог овлашћења на друге државне службенике, а којим је овлашћен помоћник директора полиције да, на основу чл.196. 198 200 и 201. Закона о полицији доноси решења о трајном премештају а којим ће бити одређена плата и чин/звање запослених у организационим јединицама којим руководи. Овакав став заузео је и Управни суд у пресуди 8 У 15807/21 од 29.10.2021. године.

Из наведених разлога, Жалбена комисија Владе - Веће је применом члана 144. Закона о државним службеницима, а у вези члана 171. став 3. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС”, број 18/16), одлучило као у тачки 1. изреке овог решења.

Жалбена комисија Владе – Веће оценила је да ће првостепени орган брже и економичније у поновном поступку отклонити недостатке ожалбеног решења и правилном оценом свих одлучних чињеница, правилном применом материјалног права и подзаконских аката, у новом поступку без одлагања, а најкасније у року од 30 дана донети ново, на закону засновано решење те је, сагласно члану 171. став 4. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“ бр.18/16), одлучило као у тачки 2. изреке овог решења.

Поводом захтева за накнаду трошкова поступка на име састава ове жалбе ово веће је оценило да Жалбена комисија Владе, као другостепени орган није овлашћена да одлучује по захтеву за накнаду трошкова за правно заступање у поступку по жалби од стране адвоката, када жалбу уважава и предмет враћа првостепеном органу, а што је и правни став утврђен на 71. седници свих судија Управног суда. О трошковима поступка одлучује се решењем о управној ствари, сагласно члану 87. тачка 2. Закона о општем управном поступку.

Упутство о правном средству: Ово решење коначно је у управном поступку и против њега се може покренути управни спор пред Управним судом у року од 30 дана од дана његовог пријема, подношењем тужбе суду непосредно или поштом, уз коју се доставља препис тужбе и прилога за тужени орган и за свако заинтересовано лице, ако таквих лица има.

Решено у Жалбеној комисији Владе Решењем
број: 112-01-193/2023-01, дана 12. јула 2023. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА

ЖАЛБЕНЕ КОМИСИЈЕ ВЛАДЕ

Веселин Лекић

Доставити:

- пуномоћнику жалиоца, преко првостепеног органа
- првостепеном органу,
- у архиву.